

Αθωνική

ΙΧΧΕ
ΝΗΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 101

Πολιτεία

Ἡ εἰκὼν τοῦ φίλου

Ὁ φίλος εἶναι ἀνὴρ ἀγαθός, ὑγιαίνει τὴν ψυχὴν, φιλεῖ τὴν ἀρετὴν, εἶναι ἀκέραιος τὸ ἦθος, πιστός τὴν ἀγάπην, εὐλικρινὴς τοὺς λόγους, εὐλικρινὴς σύμβουλος, φιλαλήθης καὶ φιλοδίκαιος. Ὁ φίλος εἶναι τὸ ὁμοίωμα τοῦ φιλουμένου· χαρὰν ἑαυτοῦ ἠγεῖται τὴν χαρὰν τοῦ φίλου καὶ ἰδίαν θλιψὴν τὴν θλιψὴν τοῦ φίλου· εὐαίσθητος εἰς ἄκρον αἰσθάνεται τὴν ψυχικὴν τοῦ φίλου διάθεσιν, καὶ πάσχει τὸ πάθος τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου αὐτοῦ· προλαμβάνει τοῦ φίλου τὴν ἐξομολόγησιν καὶ σπεύδει πρὸ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ· παρέχει ἑαυτὸν πρόθυμον εἰς ἀντίληψιν τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀντέχει τὰ τοῦ φίλου κινδυνεύοντας.

Ὁ φίλος τοῦ φίλου εἰσὶ φίλοι αὐτοῦ, οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἴδιοι ἐχθροὶ· ἀμύνεται ὑπὲρ τοῦ φίλου καὶ διακινδυνεύει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐν τῷ σώματι τοῦ φίλου ἐνοικεῖ ἡ τοῦ φιλουμένου ψυχὴ. Εἶναι σύμβουλος ἀγαθός, λέγει δὲ πάντοτε τὰ ἀριστα, καὶ κηδεταί τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ φίλου αὐτοῦ· τὰ τοῦ φίλου ἱερά, ἱερά εἰσιν ἴδια. Φίλος ἀληθής, σκεπὴ κραταία, καὶ ὁ εὐρών αὐτὸν εὐρε θησαυρόν. Παντός γένοιτ' ἂν κρεῖσσον φίλος. Φίλος ἀγαθός πλοῦτος ἀνεκτίμητος. Ὁ φίλος ἔν τε ταῖς δυστυχίαις καὶ ταῖς εὐτυχίαις τοῦ φίλου διατελεῖ ἀείποτε ὁ αὐτός. Ὁ ἀληθὴς φίλος ἐπαινεῖ τὰ ἀξια ἐπαίνου καὶ ψέγει τὰ ψεκτὰ μετὰ παρρησίας.

Ὁ Εὐριπίδης λέγει· οἱ φίλοι οὐδὲν ἴδιον ἔχουσιν, οἵτινες ὀρθῶς πεφύκασιν, ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής. Ἡ παραίνεσις αὐτοῦ φαρμάκου παντός ἰσχυρότερον ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς πασχούσης ψυχῆς τοῦ φίλου· φάρμακον ζωῆς οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ὁ ἀγαθός φίλος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ φιλουμένου εὖ ποιῆσαι δύναται. Ὁ ἀγαθός φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλείπον τῷ φίλῳ καὶ εὖ μὲν πράττοντα πλεῖστα εὐφραίνει, σφαλλόμενον δὲ πλεῖστα ἐπανορθοῖ.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει· Ὁ πιστός φίλος εἶναι θησαυρός ἐμψυχος, κήπος κεκλεισμένος, πηγὴ ἐσφραγισμένη, κατὰ καιρὸν ἀνοιγόμενά τε καὶ μεταλαμβάνόμενα· φίλους δὲ λέγω τοὺς καλοὺς κάγαθους καὶ κατ' ἀρετὴν ἡμῖν συναπτομένους.

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Γερόντων

✘ Νά ἔχεις πίστι στὸν Θεό. Ὅταν λές κάτι, νά τό πιστεῦς καὶ νά μὴν ἔχης μέσα σου τό νάί καὶ τό ὄχι, μέ ἄλλα λόγια νά μὴν ταλαντεύεσαι στήν πίστι σου.

✘ Πρέπει νά κάνουμε ὑπομονή, νά μὴν κακολογοῦμε, οὔτε νά βρίζουμε,

οὔτε νά καταριώμαστε κανέναν, οὔτε νά τρέχουμε στά δικαστήρια. Καὶ ὁ Θεός ξέρει καὶ μπορεῖ νά μᾶς ἀνοίξη πηγές εὐλογίας.

Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Μακριὰ ἀπὸ κατακρίσεις, μακριὰ ἀπὸ εἰρωνεῖες, μακριὰ ἀπὸ ἐγωϊστικά θελήματα. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τεῖχος, πού μᾶς χωρίζει ἀπὸ τῆ Θεία Χάρι.

✘ Ἡ εὐλικρινὴς μετάνοια μετατρέπει τό σκοτάδι καὶ τῆ σύγχυσι τῆς ψυχῆς σέ φῶς πνευματικό.

Γέρων Πορφύριος

✘ Ἡ ὑπακοὴ ἔχει ἀξία, ὅταν γίνεται σέ κάτι πού μᾶς φαίνεται παράλογο. Στό λογικό δέν ἔχει ἀξία καὶ δέν λέγεται ὑπακοὴ ἀλλὰ συμφωνία, καὶ εἶναι παράλογο νά μὴν ὑπακούση κάποιος σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση.

✘ Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας ἔχει κάποια λεπτὴ χορδή, τὴν ὁποία ἂν βροῦμε καὶ τὴν πλήξουμε, θά βγάλῃ μελωδία.

Πατὴρ Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος

✘ Ν' ἀγωνίζεσαι μ' ὄλες σου τὰς δυνάμεις, μιμούμενος τό πάθος τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά μπορέσης νά γευθῆς τῆ δόξα Του. Ἄν σταυρωθῶμε ὅπως ὁ Χριστός, θά δοξασθῶμε μαζί Του. Ὅπως ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, ἔτσι κι ἐμεῖς πρέπει νά σταυρώνουμε τὰ πάθη μας καὶ τίς κακές μας ἐπιθυμίες.

Ἰσαάκ ὁ Σύρος

✘ Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά θεῖο ἐργαστήριο, ὅπου οἱ ἄνθρωποι μεταπλάττονται ἀπὸ κακοὶ σέ καλοὺς, ἀπὸ ἁμαρτωλοὶ σέ δικαίους, ἀπὸ ἀσεβεῖς σέ ἁγίους.

Πατὴρ Ἰουστίνος Πόποβιτς

Κάθε Χριστιανός, διά νά κληρονομήση τήν αἰώνιον ζωήν πρέπει νά πράττη τά ἐξῆς:

Νά ἀγαπᾷ τόν Θεόν μέ ὄλην τήν ψυχὴν καί μέ ὄλην τήν δύναμίν του καί νά φυλάσση τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, νά ἀγαπᾷ δέ τόν πλησίον του (τόν συνάνθρωπόν του), ὅπως ἀγαπᾷ τόν ἑαυτόν του, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶπε: "Ἐάν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου" (Ἰωάν. ιε' 10). Θά μείνετε δέ εἰς τήν ἀγάπην πού σᾶς ἔχω, ἂν φυλάξετε τὰς ἐντολάς μου.

Νά ταπεινώνη τήν ψυχὴν του ἐμπρός εἰς τόν Θεόν καί οὐδέποτε νά ὑψώνη τήν κεφαλὴν ἐναντίον τοῦ πλησίον του.

Διότι ὅπως λέγει ἡ Γραφή, "καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει" (Ψαλμ. ν' 19). Καρδίαν, ἡ ὁποία συνετρίβη καί ἐταπεινώθη ἀπό τήν θλιψίν, δέν θά τήν ἐξευτελίση ὁ Θεός. Νά δοκιμάζῃ δέ καί πικράν θλιψίν διά τὰς ἀμαρτίας τοῦ πλησίον του, καί νά πενθῇ διά τὰς ἰδικὰς του ἀμαρτίας· νά χαίρῃ ὅταν ὁ πλησίον του χαίρῃ, καί νά μὴ λειώνη ἀπό τόν φθόνον διά τήν εὐτυχίαν του· νά δέχεται μέ ὑπομονήν καί νά συμβουλευῇ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τόν ἀπιστρατεύονται, καί νά κατέχεται πάντοτε ἀπό τόν πόθον καί τήν διψαν νά ἐκτελῇ ἔργα δίκαια, ὅπως θέλει αὐτὰ ὁ Θεός.

Νά αἰσθάνεται εὐσπλαγχνίαν δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην εὐσπλαγχνίας καί νά διαθέτῃ ὅλας τὰς δυνάμεις του διά τήν εἰρήνην, ὅπως τήν θέλει ὁ Θεός. Ἀκόμη καί νά ὑβρίζεται καί νά κατηγορεῖται καί νά διώκεται καί νά θανατώνεται διά τήν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καί τήν ὁμολογίαν τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν, διότι αὐτό εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή.

Νά καταπολεμῇ πᾶσαν αἰρετικὴν διδασκαλίαν καί νά ἀποδέχεται ὀρθῶς τήν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας πίστεως περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Νά μελετᾷ διαρκῶς μέσα εἰς τήν καρδίαν του τήν ἀλήθειαν καί οὐδέποτε νά μολύνῃ τήν γλῶσσαν του μέ τό ψεῦδος καί οὐδέποτε νά κἀνῃ κακὸ εἰς τόν πλησίον του, ὅπως λέγει ἡ Ἁγία Γραφή.

Νά μὴν κατηγορῇ, νά μὴν ὀνειδίζη, οὔτε νά κἀνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὅσα ἀπαγορεύονται, ἀλλὰ νά τηρῇ μέ προσοχὴν καί ἐπιμέλειαν τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐκτελῇ αὐτάς.

Νά δίδῃ ἐλεημοσύνην, ἔστω καί ἐάν πρόκειται νά στερηθῇ ὁ ἴδιος, χωρίς νά ἀπλῶνῃ τό χέρι του διά νά ζητήσῃ καί ἀπὸ ἄλλους ἐνίσχυσιν διά τήν βοήθειαν αὐτήν. Νά δίδῃ ἔνδυμα εἰς τόν μὴν ἔχοντα.

Νά εὐλογῇ ὅταν ὑβρίζεται. Ὅταν ὑποχρεώνεται νά ἐκτελέσῃ μίαν ἀγγελίαν, νά ἐκτελῇ περισσότερα ἀπὸ ὅσα τόν υποχρεώνουν νά κἀμῃ, χωρίς νά ἐκφέρῃ κανένα αἰσχρόν ἢ βλάσφημον λόγον. Οὐδέποτε νά ὀρκίζεται, ἀλλ' ἕνα μόνον ὄρον νά γνωρίζῃ, τό νά λέγῃ τήν ἀλήθειαν.

Νά κινή τήν γλῶσσαν του εἰς τό νά ὑμῶν τόν Θεόν, νά κλίνη τὰ γόνατα καί νά ὑψώνη τὰ χέρια καί τόν νοῦν του διά νά

παρακαλέσῃ τόν Θεόν, νά χύνη δάκρυα κατανύξεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Νά σκέπτεται πάντοτε τόν θάνατόν του καί τήν μέλλουσαν Κρίσιν καί τήν ἀπολογίαν τήν ὁποίαν θά δώσῃ διά τὰ ἔργα του. Νά σκέπτεται πάντοτε τὰς ἀμαρτίας του, παρακαλῶν τόν Θεόν νά τοῦ συγχωρήσῃ τὰ ἀμαρτήματά του.

Νά ἐκτελῇ καλὰ ἔργα μέ πᾶσαν ἐπιμέλειαν, χωρίς νά τὰ ἀναφέρῃ διαρκῶς ἢ νά τὰ ἐπιδεικνύῃ, ἢ νά καυχησιολογῇ δι' αὐτά, ὅπως ὁ Φαρισαῖος, ἀλλὰ τὰς καλὰς αὐτὰς πράξεις του νά ἐνδιαφέρεται, ὅπως μόνον ὁ Θεός γνωρίζῃ, ὁ ὁποῖος θά ἀποδώσῃ εἰς τόν καθένα ἀνάλογα μέ τὰ ἔργα του.

Νά ἀποφεύγῃ τήν μέθην, τήν λαιμαργίαν, τήν φλυαρίαν, τόν φθόνον, τὰς ἐριδας, τήν κακίαν, τήν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶναι δευτέρα εἰδωλολατρία, τόν θυμόν, τήν ὀργήν, τήν πορνείαν, τήν μοιχείαν καί κάθε σωματικὴν ἀκαθαρσίαν.

Νά μὴ χρησιμοποιῇ μαγικά φάρμακα, μαντείας, μαγικούς ἐξορκισμούς καί μάγια. Νά προσπαθῇ ἡμέραν καί νύκτα νά ἐξαγνίζῃ τόν ἑαυτό του, ὥστε νά μεταλαμβάνῃ ἐπαξίως τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Νά γίνεταί προστάτης τῶν ὀρφανῶν, τῶν χηρῶν καί τῶν ξένων. Νά μὴ στρέφῃ ἀλλοῦ τό πρόσωπον, ὅταν κάποιος τοῦ ζητῇ κάτι, ἢ νά μὴ ἀρνεῖται νά δώσῃ εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος

ζητεῖ δανεικὰ ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ καί νά σχίζῃ κάθε ἄδικον χρεωστικόν ὁμολογον. Ἐάν δέ συμβῇ νά ἔχῃ στά χέρια του καί κάποιο δίκαιον χρεωστικόν ὁμολογον, νά μὴ τό περιφέρῃ καί τό ἐπιδεικνύῃ καί εἰς ἄλλους, ἐφ' ὅσον αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνήκουν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τόν Θεόν καί ἐκ τοῦ

Θεοῦ ἔχει ὅ,τι ἔχει. Νά προσφέρῃ εἰς τόν Θεόν ὅ,τι ἔχει. Νά ζητῇ ἀπὸ τόν Θεόν νά τοῦ δώσῃ ὅ,τι τοῦ λείπει. Νά τιμᾷ τούς δοξάζοντας τόν Θεόν.

Νά αἰσθάνεται οἶκτον πρὸς τούς ἐχθρούς τῆς ἀληθοῦς πίστεως, διότι εἶναι ψυχικῶς τυφλοί, καί νά προσπαθῇ μέ ὅλας του τὰς δυνάμεις νά τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τήν ἐπίγνωσιν

τοῦ Θεοῦ, νά ἀποστρέφεται ὅμως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν εἰς τήν τύφλωσίν των, νά μισῇ δέ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μισοῦν τόν Κύριον.

Νά παραμένῃ πάντοτε

ἀγαθός, εὐσεβής καί ἀγνός, ὥσάν νά ἔχῃ διαρκῶς μέσα του τόν Θεόν καί νά εἶναι ὀλόκληρος ἀφοσιωμένος εἰς τόν Θεόν. Εἰς κάθε ἐνέργειάν του νά κατευθύνεται ἀπὸ τήν ἐνθύμησιν τοῦ Θεοῦ καί τὰς ἐντολάς του καί ὅταν εὐρίσκειται εἰς ἀμχανίαν καί ὅταν ἀναπαύεται καί ὅταν σηκώνεται καί ὅταν τρώγῃ καί ὅταν πίνῃ καί καθ' ὄλην τήν ἡμέραν, σύμφωνα μέ ὅσα λέγει ἡ Γραφή: "προωρώμην τόν Κύριον ἐνώπιόν μου διά παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ" (Ψαλ. ιε' 8). "Ἐβλεπα διαρκῶς μπροστά μου τόν Κύριον, διότι στέκεται εἰς τὰ δεξιὰ μου, ὥστε νά μὴ ταραχθῶ.

Νά μὴ διατηρῇ μνησικακίαν εἰς τήν ψυχὴν του, διότι ὁ δρόμος τόν ὁποῖον ἀκολουθοῦν οἱ μνησικακοὶ ὀδηγεῖ εἰς τόν ψυχικόν θάνατον, αἱ δέ ἀμαρτίαι ἐκείνου, ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ τόν πλησίον του, συγχωροῦνται ἀπὸ τόν Θεόν.

ΔΙΑ

τὴν ΖΩΗΝ

τὴν ΑΙΩΝΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Νά κρίνη δικαίως μέ τόν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τήν ψυχὴν του. Διότι τό δικαίωμα τῆς κρίσεως ἀνήκει μόνον εἰς τόν Θεόν· νά μή κατακρίνη ἄλλους διά τά ἁμαρτήματά των, ἤτοι νά μή τοὺς ἐξετελίζη καί τοὺς ἀποστρέφεται, οὔτε νά ἐξετάζη μέ προσοχήν καί περιέργειαν τά κακά τοῦ πλησίον του καί νά δικαιώνη τόν ἑαυτόν του, χωρίς νά βλέπη τὰς δοκούσας πού εἶναι καρφωμένα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλά νά βλέπη τά ἄχυρα πού ἔχουν εἰσέλθει εἰς τόν ὀφθαλμόν τοῦ πλησίον του, ἤτοι νά σχολιάζη τά μικρά ἐλαττώματα τῶν ἀδελφῶν του, πράγμα τό ὅποιον ἐξοργίζει τόν Θεόν εἰς μέγαν βαθμόν· δέν εἶναι δηλαδή ὀρθόν νά κρίνωμεν ἡμεῖς τόν ξένον δοῦλον· δοῦλος δέ τοῦ Θεοῦ εἶναι κάθε ἄνθρωπος.

Νά κρίνη καί νά διορθώνη μέ ἀγάπην. Νά ἐλευθερώνη ἕνα ἀδικούμενον ἀπό τὰς χεῖρας ἐκείνου ὁ ὁποῖος τόν ἀδικεῖ. Νά γίνεται πατήρ διά τοὺς ἀδυνάτους καί ὀφθαλμός διά τοὺς τυφλοὺς καί πόδες διά τοὺς χωλοὺς, ὅπως λέγει ἡ Γραφή. Εὐσεβές καί δίκαιον εἶναι αὐτό, ὅταν ὁμως γίνεται μέ τὰς ἐπιβαλλομένας συμβουλὰς καί παραινέσεις.

Νά ἀποφεύγη τά αἰσχροῦ κέρδη καί νά εἶναι εὐλαβὴς καί ὀσιος, καί νά προσέχη εἰς τήν ἀνάγνωσιν, εἰς τὰς παρακλήσεις καί τὰς συμβουλὰς καί τήν διδασκαλίαν, διδάσκων καί νουθετῶν τόν ἑαυτόν του σύμφωνα μέ ὅσα λέγει ἡ Γραφή, ἤτοι "ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καί ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ" (Ἐφ. ε' 19). Νά διέρχεται δηλαδή τήν ζωὴν του μέ ψαλμούς καί ὕμνους καί ᾠσματα πνευματικά, ψάλλον καί ὕμνων τόν Κύριον ὄχι μόνον μέ τό στόμα ἀλλά καί μέ τήν καρδίαν.

Νά τιμᾷ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τόν ἐγέννησαν, διά νά ζήση πολλά ἔτη πάνω εἰς τήν γῆν, καί νά μή κακολογῇ τόν πατέρα ἢ τήν μητέρα του. Νά φροντίζη δέ καί διά τοὺς ἰδικούς τους ὑπηρετάς, ἀλλά προπάντων διά τοὺς ὑπηρετάς τῆς Πίστεως.

Νά μὴν παραλείπη νά συχνάζη εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς συγκεντρώσεις, ἤτοι εἰς τὰς κοινὰς συνάξεις καί προσευχὰς, ἀλλά καί νά προσεύχεται δημοσίως ἐμπρός εἰς ὄλον τόν κόσμον πρὸς τόν Θεόν καί νά μή περιφρονῇ τὰς σοφὰς συμβουλὰς, πού ἴσως θά τοῦ δώσουν, ἢ τὰ θεοσεβῆ διδάγματα· νά μή θεωρῇ ἀπίστευτα ἢ ἀδύνατα τά θαύματα καί τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ τά ὅποια γίνονται καθ' ἐκάστην γενεάν καί νά μή ἀσκή κριτικὴν ἐπ' αὐτῶν...

Ὅταν ἐνεργῇ ὁ ἄνθρωπος κατ' αὐτόν τόν τρόπον καί ὅταν ἔχη τόν Θεόν εἰς τήν καρδίαν του, μέ φρόνησιν, θά κληρονομήσῃ τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἡ ὅποια εἶναι προητοιμασμένη ἀπό καταβολῆς κόσμου διά τοὺς Ἁγίους, ἡ ὅποια τέλος δέν ἔχει καί τήν ὅποιαν εὐχομαι νά κληρονομήσωμεν καί ἡμεῖς ὅλοι, χάριτι καί φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

(Ἀπό τό βιβλίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάν. Χρυσοστόμου "Ἐκλογαί καί Ἀπανθίσματα")

Δύο συνασκηταὶ ζοῦσαν στήν ἴδια ἔρημο, σέ μικρὴ ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπὸ τόν ἄλλο. Κι οἱ δύο ἀγωνίζονταν γιά τὴ σωτηρία τους. Ὁ ἕνας ὁμως μελετοῦσε διαρκῶς τόν θάνατο κι αὐτό τοῦ ἔφερνε κατάνυξι στήν καρδιά καί τό δάκρυ δέν ἔλειπε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ ἄλλος εἶχε ἕνα μικρὸ κῆπο καί τόν φρόντιζε ἐπιμελῶς.

Μιά μέρα ὁ κηπουρὸς ἔπρεπε νά κατεβῇ στήν πόλι. Πῆγε στόν συνασκητὴ του καί τόν παρεκάλεσε νά προσέχη τόν κῆπο του μέχρι νά γυρίσῃ. Ἐκεῖνος ὑποσχέθηκε κι ὁ κηπουρὸς ἔφυγε ἡσυχος. Τότε ὁ ἀδελφὸς εἶπε στόν ἑαυτό του:

- Ὅσο ἔχεις καιρὸ ταπεινέ, φρόντιζε τόν κῆπο.
Λέγοντας αὐτὰ παραδόθηκε σὲ κατανυκτικὴ προσευχὴ κι ἔχυσε πολλὰ δάκρυα γιά τήν ψυχὴ του.

Τό ἄλλο βράδυ γύρισε ἀπὸ τήν πόλι ὁ κηπουρὸς καί βρῆκε τόν κῆπο του κατεστραμμένο ἀπὸ σκαντζόχοιρους. Στενοχωρημένος πῆγε νά βρῇ τόν γείτονά του:

- Ὁ Θεὸς νά σέ συγχωρήσῃ γιά τήν ἀμέλειά σου, τοῦ εἶπε πειραγμένος. Ἔτσι φρόντισες τόν κῆπο μου;

- Ὁ Κύριος γνωρίζει, ἀδελφέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡρεμά ἐκεῖνος, πῶς ἔκανα ὅ,τι μπορούσα νά τόν περιποιηθῶ κι ἐλπίζω μέ τὴ χάρι Του νά μᾶς δώσῃ καρπούς.

Ἔλεγε αὐτὰ κι ὁ νοῦς του ἦταν στήν πνευματικὴ καλλιέργεια. Ὁ ἄλλος ὁμως δέν καταλάβαινε.

- Τώρα πού καταστράφηκε, περιμένεις καρπούς; τοῦ εἶπε θυμωμένα.

Ὁ Χριστὸς κάλεσε γρήγορα κοντὰ Του τόν ἐπίγειο ἄγγελο. Ὅταν κατάλαβε πῶς ἔφτασε τό τέλος του, φώναξε τόν συνασκητὴ του.

- Ὅταν θά ἔχω πιά ξεψυχήσῃ, τοῦ εἶπε, θέλω νά σύρῃς τό σῶμα μου μακριὰ καί νά τ' ἀφήσῃς νά φαγωθῇ ἀπὸ τὰ ὄρνια, γιατί ἔχει ἁμαρτήσῃ καί δέν εἶναι ἄξιονά νά ταφῇ.

- Ἀδύνατο νά κάνω τέτοιο πράγμα, δέν τό στέργει ἡ ψυχὴ μου, ἀπάντησε ὁ πρῶτος ταραγμένος.

- Ἄν μοῦ ὑπακούσῃς, ἀποκρίθηκε ὁ ἐτοιμοθάνατος, σοῦ ὑπόσχομαι νά σέ βοηθήσω ἀπὸ κεῖ πού πηγαίνω.

Μέ πολύ πόνον στήν ψυχὴ ὁ ἀδελφὸς ξεπλήρωσε τήν ὑπόσχεσί του. Ἔσυρε γυμνὸ τό σῶμα τοῦ νεκροῦ καί τό ἔρριξε σέ μιὰ βαθειὰ χαράδρα. Τὴν τρίτη μέρα παρουσιάστηκε στόν ὕπνο του ὁ νεκρὸς καί τοῦ εἶπε:

- Ὁ Θεὸς νά σ' ἐλεήσῃ, ἀδελφέ, ὅπως ἐσὺ ἐλέησες ἐμένα. Παρεκάλεσα πολὺ γιά σένα πού τόσο μ' εὐεργέτησες. Ἄφησε πιά τὴ φροντίδα τοῦ κῆπου καί μερίμνησε γιά τήν ψυχὴ σου. Τό τέλος σου πλησιάζει. Πένθησε καί κλάψε. Τὰ κατανυκτικὰ δάκρυα ἔχουν τὴ δύναμι νά βύσουν τὴ φλόγα τῆς κολάσεως.

Αθωνικά

Θεράπων "Άγιος

Το 1965 ο Γερο-Μιχαήλος, Γέροντας της Καλύβης "Ευαγγελισμός της Θεοτόκου", είχε ανιστορήσει μία εικόνα του Άγιου Νεκταρίου Πενταπόλεως (διότι ήταν καλός αγιογράφος), την οποία αποφάσισε να μεταφέρει ο ίδιος στη Ρόδο.

Ο Γερο-Μιχαήλος, επί είκοσι και πλέον χρόνια υπέφερε από έλκος του στομάχου και κατά καιρούς ταλαιπωρείτο από φρικτούς πόνους.

Καθώς γύριζε από τη Ρόδο, όπου είχε παραδώσει την εικόνα του Άγιου Νεκταρίου, τον έπιασαν πάλι αφόρητοι πόνοι και καθόταν σε μία γωνιά του πλοίου κουβαριασμένος. Στο ίδιο πλοίο συνταξίδευε και ένας γιατρός παθολόγος, ονόματι Παπανικολάου.

- Γιατί κάθεσαι έτσι μαζεμένος Πάτερ; τόν ρώτησε κάποια στιγμή ο γιατρός.

Και όταν ο Γερο-Μιχαήλ του εξήγησε τί συμβαίνει, ο γιατρός του έδωσε ένα φάρμακο λέγοντάς του ότι μ' αυτό θα γίνει "περδίκι". Ο Γέροντας τό ηπιασε και άμεσα υπεχώρησαν οι πόνοι.

Όταν έφτασε στη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, στο Άγιον Όρος, δεκαπέντε ημέρες πριν από την έορτή του Άγιου Νεκταρίου, ο Γερο-Μιχαήλος, μετά τό Απόδειπνο και την ιδιαίτερη προσευχή (τόν κανόνα

του) έπεσε ν' αναπαυθῆ. Δέν πέρασε δέ ούτε μία ώρα και άκουσε τήν πόρτα του δωματίου του ν' ανοίγη. Από τόν θόρυβο ξύπνησε και είδε μπροστά του έναν ιεροπρεπή σεβάσμιο Γέροντα. Στην αρχή φοβήθηκε. Μά όταν συνήλθε από τόν φόβο, κοίταξε καλύτερα και είδε ότι έφερε έγκόλπιο και σταυρό στό στήθος. Ξεθάρρηψε τότε και φώναξε μέ θαυμασμό:

- Ο "Άγιος Νεκτάριος!

- Ήρθα νά σου πῶ, ότι δέν σέ θεράπευσε ο γιατρός Παπανικολάου μέ τά φάρμακά του στό πλοίο, αλλά θεραπεύθηκες από τή στιγμή πού πήγες τήν εικόνα μου στην Ρόδο, του είπε ο "Άγιος. Νά δοξάζης τόν Θεό και νά τιμάς τήν Παναγία.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ

Μετά τά "Γιαννακόπουλα", βαδίζοντας ανατολικά και ανεβαίνοντας σε άνώμαλο πετρώδες δρόμο, βρίσκεται ή Σπηλιά του Άγιου Άθανασίου, του κτήτορος της Ίερας Μονής Μεγίστης Λαύρας.

Στή σπηλιά αυτή, ο "Άγιος πήγαινε όταν αισθανόταν τήν ανάγκη νά τρυγήση τό μέλι της ήσυχαστικής ζωής και νά έπιδοθῆ, χωρίς καμμία φροντίδα και περισπασμό, στή νοερά προσευχή και πολλές φορές λάβαινε και φωτισμό παρά Κυρίου, για τίς δύσκολες περιπτώσεις, πού αντιμετώπιζε στην άσστηρή Κοινοβιακή ζωή, μέ τούς πολυάριθμους Μοναχούς του Κοινοβίου της Λαύρας.

Άλλά και μετά τόν "Άγιο Άθανάσιο, κατά καιρούς, πολλοί γέροντες και προεστοί της Μονής, έπιθυμούντες τήν άκρα ήσυχία, πήγαιναν και τελείωναν στην ζωή τους στην Σπηλιά αυτή, ή οποία άποτελοῦσε τό ήσυχαστικό κέντρο της έρημικής ζωής.

Αυτά είπε ο "Άγιος Νεκτάριος και έγινε άφαντος. Ο ύποτακτικός του Γέροντα, Μοναχός Γαβριήλ, ο οποίος κοιμόταν στό διπλανό δωμάτιο, ξύπνησε και βρήκε τόν Γέροντά του νά ψάχνη για τόν "Άγιο Νεκτάριο. Κοίταξαν και οι δύο τους όλες τίς πόρτες του σπιτιού και διεπίστωσαν ότι ήταν από μέσα άσφαλισμένες.

Ο Γερο-Μιχαήλος, άφοῦ τά διηγήθηκε όλα στόν ύποτακτικό του, πήγε στην έκκλησία και έκανε θερμή προσευχή και δοξολογία στόν Θεό και τόν θεράποντά του "Άγιο. ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6, 114 74 ΑΘΗΝΑ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Τακ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 14

Αριθμός Άδσας
4 9 3 9

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με